

אנגלי שהיגר לאמריקה. החינוך שלו מצטיין בכל המעלות של בני הטובים האמריקאים, כולל תעודת-גמר של אוניברסיטת ייל. אלא שבמקום להמשיך בקריירה אקדמית או פיננסית, כנאה לבני המקום, העדיף את הנמנה. אחרי שנות טירונות ארוכות, זכה בסידרה של תפקידים ראשיים שבהחלט ראוי להתכבד בהם. הו, אבא, אבא! מסכן... ומשפט קאטונסביל היו להיטים שלא ירדו מן הבמה במשך חודשים רבים. הופעתו בגירסת הראגי טיים של רוב מחומה על לא-מאומה זיכתה אותו בכרטיס אובי ושהוא מעין אוסקר ביי (מתי) וכאר הופיע לצידה של קתרין פי ברן בביבר הזכוכית, כמעט שזכה בפרס נוסף.

עם רוב אולמן. בימים אלה, בעיקבות הצלחת גאטסבי הגדול אולם גם תודות לשינוי-הפעולה ההדוק שבינו לבין ג'וזף פאם, המנהל הדרמאטי של מרכז לינגולן בניו-יורק, זכה סם וטרסטון באחד התפקידים המרתקים, הקשים והמסוכנים ביותר שאפשר להעניק לשחקן-במה: הוא בגלם את הלמר, בעלה של נורה, בבית הגובות של איבסן, כשמולו מופיעה אחת השקופיות המעולות ביותר בעולם: ליב אולמן. תפקיד כזה הוא סכנה אמיתית לשחקן, ויהא הטוב בעולם. כל מי שמופיע מול ליב אולמן, שהילת תמונת מחיינושאין (פרט המזכיר לא מעט את המחזה של איבסן) עדיין טרייה מצד ראשה, עלול להיבלע בתוך הצללים. מעד אחר, עצם הופעתה בהצגה הבטיחה, כבר מראש, חווייה שכל שחקן האוהב את מלאכתו היה מקריב את יד-ימינו כדי להשתתף בה. ואומנם, וטרסטון יצא גישר מן העסק. "תחילה פחדתי", הוא מודה, "חששתי שתהיה קריה ומסתייגת, אבל מהרגע הראשון היא הייתה ידירותית וחמה. נוסף לכך, בהיותה נורווגית, היא עזרה לכולנו בהסברים ופירושים של התירגום, כשלא היה נהיר לנו די הצורך". אחר הבכורה, הפליט מלא-התפעלות: "אין מילים בפי. מיצאו בעצמכם את כל שמות ההלל ש-י תירצו - והדביקו לה. גם זה יהיה מעט מדי".

שמורת הנימוסין. אין אלו בדיוק המלים שזוככים נוהגים לומר על חבריהם-למיקצוע. אלא שוטרסטון אינו בדיוק כוכב. ואם יהיה כזה, הוא ודאי יצא דמה לכל האחרים. מכרו וחוג מעריציו החולק וגדל בהתמדה מכנים אותו "ג'נטלמן", כי-אם וכמקובל לצאצא של שמורת הנימוסין והילכה-הנועם מ. ניו אינגלנד. העיתונים מעתירים עליו שבחים בנוסח "שילוב בין פרט מוני לטייפון פאואר". הוא כבר מופיע כשולחן חדש, בתפקיד ראשי, כאידיאלי קומי, בצד שחקנית-קולנוע אחרת שזוהה אל הכתרתו בעזרת התיאטרון, אליזבט אשלי. שם סירטו החדש: ראנצו דה-רוקס. האם עומד עולם הסרטים להרחיק אותו מאהבתו לתיאטרון? "דיברתי על כך עם רוברט דרפורד, שעה שהשתתפתי בגאטסבי הגדול. אנשים נוטים לשכוח שגם הוא, כמו מלון בראנדו ופול ניומן, החל דרכו בתיאטרון. למרות שאיש מהם לא שב אליו מזה שנים, דרפורד תיאר לי בפרטורט את היתרונות והחסרונות שבחיי כוכב-קולנוע, ואסכי קשה לי להבין איך הוא מתווק מעמד מול החשיפה התמידית לפני גלי המעריצים, אין ספק שיתרון גדול אחד יש לו: הוא יכול לבחור בכל תפקיד העולה על רוחו. אלא שבסופו של דבר, הרי אין כל כך הרבה תפקידים מגרים, ולכן צריך ניומן, למשל, להשתתף במשחו כמו החיג' דל הלוהט שבנדאי אינו מנצל את כל הסוטציאל שלו".

עדין ורגיש. גם לוטרסטון יש מעריצי צות, אבל מסוג שונה. אליו פונות סטודנטי-טיות המסבירות את התלהבותן מן הדרך שבה ניתח את הלמר, בבית הגובות, ומבק' שות להיפגש עימו בערב, כדי לשוחח על-כך. הוא שייך לאותו סוג שחקנים (כמו דאסטין הופמן או אל פאצ'ינו). המצטיירים בעיני נשים כ, "עדין ורגיש", ואין לו שום דבר נגד תדמית זו. וכאילו כדי לאמת אותה, הוא מכריז כי חלומה הגדול הוא לגלם את המלט. "כל שחקן רוצה לתרום משהו חדש לתפקיד הזה", הוא מסביר. ומאחר שסם וטרסטון הוכיח לאחרונה שיש לו מה לתרום, רבים סכיניו להתמודד עם הנסיך מדמרק כבר בקיץ זה.

תדרין תל-אביב

*** המינגרל הלוהט (ארצות-הברית, תל-אביב ובנייהוזה) (מוצג גם באוהה, חיפה, ובאורינו, ירושלים): אחד מלהיטי-ההקופה שתכליתם לסמך את שר הצופים, כשהם חוזרים במסעיהם הצלה רב ממדים של מאסות אנושיות המוניות. הגורם

קורס נזורז

בחיים

הפרט האחרון (פריס, תל-אביב, ארצות-הברית) - ראשית, תיקון קטן. שם הסרט, כפי שהת-כווננו לו הבמאי האל (הארולד ומוד) אשבי והתסריטאי רוברט (צ'ינה טאון) טאון, הוא המשימה האחרונה, והכוונה למשימה שמטילים על שני ימאים ותיקים בחופ-שת יבשה. השניים צריכים ללוות ימאי צעיר, שגנב כסף מקופת-הצדקה של אשת האדמורל, אל בית-כלא צבאי, שם יבלה את שמונה השנים הבאות. המסע מן הבסיס הצבאי אל הכלא, חופך לסידרת פרקים קטנים ומפולפלים בתורת החיים, שאותה מקנים שני המבוגרים לצעיר הנבון והמבולבל.

מה שמעלה סרט זה הרבה למעלה מן הממוצע, הוא סירובם של אשבי וטאון לגלוש לתוך דפוסים מקור-בלים. ג'ק ניקולסון ואוטיס יאנג הכושף, כשני המלחים הוותיקים, למודי ניסיון צבאי, יודעים איך להסתדר עם חוקים ואיך לחיות לצידם. ואם יש להם מה להעיר על מימסד ועל קצינים ועל שחיתות, הרי ידוע להם בסופו של דבר, כי הצבא הוא הבית היחיד שיש להם, ומשום כך אין מנוס מן הצווים שבתוכו, גם כשאננם נעימים כל-כך לחי.

רנדי קווד, הטירון הצעיר, היה אולי מעורר-רח-מים ומזמין דמעות, אילולא דאגו אשבי וטאון להזכיר

ג'ק ניקולסון: אין מנוס מצווים

מוזמן לזמן, כי הוא אמנם רך-בשנים, בלתי-מנוסה ושמונת שנות הכלא המצפות לו הן עונש כבד מדי לכל אחד - אך הוא בכל-זאת רמאי קטן, שגונב סוכריות מעגלת-רוכב-לים ומחייך בגאווה כשלא תופסים אותו. תלת-ימדידות זו של הדמויות מעניקה לסיפור קשר, ולסרט עניין מעל לממוצע.

הצחקות של

חיפושית

החיפושית השובבה חוזרת (חן, תל-אביב, ארצות-הברית) - המשך הרפתקאותיו של הרבי, הפולקסוואגן עם האישיות נראה, לא פחות מן החלק הרא-שון בסידרה, כפרסומת גלויה ומפורשת של מיפעל המכו-ניות. משום כך, אולי אין זה הוגן לדרוש מן הקהל לשלם כרטיס-יכניסה לסרט. אבל, מסתבר שתאימה האידית הי-ישנה: "עוילס-גוילס", מתאימה כאן במיוחד. הצופים לא רק מתבקשים לרכוש כרטיסים, אלא הם אפילו עושים זאת בהתלהבות רבה, והסרט מצטיין בהכנסותיו הגבוהות בכל העולם.

על-מנת לא לחטוא לאמת, יש להודות שאולפני וואלט דיסני משתדלים אומנם להפיק את הפרסומת המבדרת, רבת-החיקה וההמצאה ועטורת התעלולים ביותר, והם בחחלט קרובים למטרתם.

הסרט מלא וגזוז הצחקות - הרבי שט במים, הרבי מתעופף באוויר, הרבי מנצח בתחרויות, ועוד כיוצא באלה. שלושה שחקנים מנוסים (חלן היס, קינו וין וג'ון מקי-ינטייר), צעיר מפוזר תורן (קן ברי) ויפהפייה בעלת אגרוף ברזל (סטפאני פאורס), מקשטים את העלילה. ואסכי

הלן הייס: יוצאת לקרב

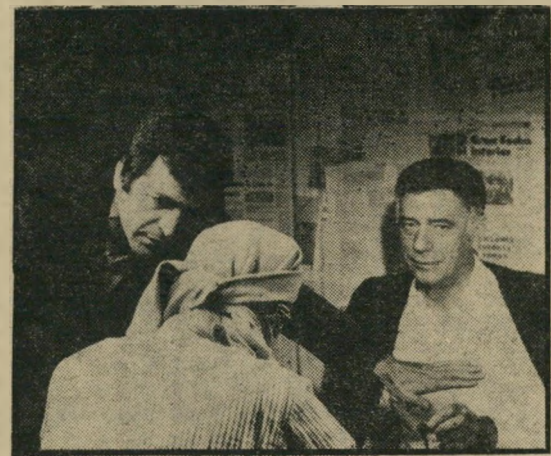
מבחינה טכנית נופלת שלמות הביצוע של התעלולים מזו שבמיטה המעופפת, למשל, יש כאן בחחלט חומר בשפע לבילוי שתיים עם הילדים בחופשת הפסח.

השנאל

השיטחי

האמריקאי (מקסיס, תל-אביב, צרפת) - כשהוצג הסרט לרא-שונה, הוא חולל סנסציה. חשי-פת התערבות הסי.איי.איי. בדרום-אמריקה, בדיוק בשעת נפילת מישטר איינדה שקוממה את כל שוחרי הדמוקרטיה, היתה מעשה נועז ובעייתי. חיוס מהוויים גילויי הסרט נחלת הכלל, ומובן שתכו-נתו החלוצית ותפקידו החברתי החווירו מעט. מה שנותר, עושה רושם פחות מרתק ומקורי, אפילו משני סרטיו הקוד-מים של אותו במאי, קוסטא גוראס. (זד וההודאה). עלילת הסרט פשוטה בתכלית: מומחה אמריקאי לי-חקירות בלחץ ובעניינים, בא לאורוגוואי להרדך את שוט-ריה כיצד לטפל במהפכנים. ה, "טופאמארוס" חוטפים את הממוחה, דורשים עבורו כופר, ומשהמשלח מרצבת לנהל עימם שיחה כלשהי, מוציאים אותו להורג בסוף הסרט, נראה מומחה אחר יורד מן המטוס, לתפוס את מקום הנפטר.

השיטחיות הרעיונית של קוסטא גוראס בוטה כאן יותר מאשר בוד או ההודאה. כל אנשי המימשל, מוצגים כנבלים מושלמים, המעסיקים טכנאים חסרי-נשמה, הי-מתייחסים לבני-אדם הנופלים בידיהם, כאל עכברי-נייטיון.

קוסטא גוראס: מדרין את מונטאן

המורדים, לעומת זאת, הם מלאכים מן השמיים, שאין בהם דומי אנושי כלשהו. כל העם עומד לצידם, הצדק כמובן לצידם, ולמרות הכל, נדמה כאילו אין להם שום תיקווה להצליח (זה הרגיו את השמאלנים האמיתיים, למן הרגע הראשון להצגת הסרט).

לאסון, דליקה במיגדל הגבוה ביותר בעולם, אקטואלי גם בישראל: עקיפת חוקי הבטי-חות בבנייה, כדי להרוויח כסף. תיאסורות מדהימות, שחקנים טובים ומתח נוסח הוליווד. *** אוריבר (אנגליה, דקל): מחזמר